

De namen van de grote drinkers ben ik vergeten

Duiven pikken de hersenen uit mijn hoofd, slierten kronkelende roze wormen.
Aas dat bungelt voor de neus als het geluk, ongrijpbaar.

Duiven pikken de hersenen uit mijn hoofd.
Door mijn schedeldak, dwars door die massieve beenderenrots, hun snavels onvermoeibare
pikhouwelen.

Deze woorden zijn mijn lichaam, een uitgemergeld veeg lijf dat wankelt, ternauwernood.

Duiven pikken de hersenen uit mijn hoofd, smaakvol als een olijftakje.
Ze brengen vrede in mijn brein.

En nu ga ik iets geniaals schrijven.

Daniël Dee